

103. Posterioris generis hæretici, personarum partim Trinitatem, partim Divinitatem oppugnantes, sunt i. Ariani, qui Filium Dei, neque verè aut naturâ Deum, neque ὄμορθον τὸν συναίδιον αὐτὸν πατέρι esse, sed principium habuisse & ex nihilo conditum assertebant: hac usi loquendi formula ἦν ποτὲ, ὅταν δὲκ ἦν λόγος, Erat aliquando DEVS Pater, cum nondum esset Filius: Item, πεπώτης γεννηθῆναι εἰς τὸν ὄλογον, antequam gigneretur, non erat Filius. Item, λόγον esse εἰς δὲκ ὄντων, ex non existentibus.

104. Neque rectius de Spiritu sancto sentiebant, quem per summam blasphemiam non reverebantur nominare Creaturam Creaturæ, quippe genitum à Filio: uti patet ex ipsa Arius confessione, quæ extat apud Athanasium in disputatione contra Arium.

Hæresis isthac viguit potissimum circa A. C. 328. Refutarunt eam Athanasius, Epiphanius: Synodi etiam multæ particulares, in primis œcumenica illa prima, in Urbe Nicea eidem fuit opposita. Vide hist. Tripart. l. 1. c. 10. & seqq. & l. 4. c. 24. Theodoret. l. 1. hist. Eccl. c. 4. Socrat. l. 1. c. 4. Niceph. l. 8. c. 5. & seqq.

II. Euno-